

9. Zarzut dziewiąty dotyczący sprzeczności mechaniki klasyfikacji rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 z prawem wyższej rangi.

Klasyfikacja ryzyka zgodnie z załącznikiem I etap 2 do rozporządzenia delegowanego prowadzi do ewidentnie niesprawiedliwych wyników i stanowi tym samym naruszenie wymogu orientacji na profil ryzyka oraz ogólnej zasady równego traktowania.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ((Dz.U. 2015, L 11, s. 44)

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Max Heinr. Sutor/SRB

(Sprawa T-423/22)

(2022/C 359/98)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Max Heinr. Sutor OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Glos, M. Rätz, T. Kreft i H.-U. Klöppel)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie składek ex ante za 2022 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2022/18) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (¹) ze względu na to, że pozwana nie wyłączyła utrzymywanych przez skarżącą w truscie środków pieniężnych klientów z obliczenia opłaty bankowej za 2022 r. Artykuł 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 stosuje się do takich wyłączonych z masy upadłości środków pieniężnych klientów, ponieważ spełniają one przesłanki według jednoznacznego brzmienia przepisu.
2. Zarzut drugi: naruszenie zasady proporcjonalności w rozumieniu art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (²) w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE (³) w zakresie, w jakim decyzja nakłada wielokrotnie wyższą opłatę bankową wyłącznie na podstawie wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych wykazanych przez skarżącą w bilansie. Decyzja nie jest ani właściwa, ani niezbędna do osiągnięcia celów zamierzonych poprzez opłatę bankową, a niekorzystne okoliczności spowodowane decyzją nie są proporcjonalne do zamierzonych celów.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady równego traktowania ze względu na to, że decyzja – bez obiektywnego uzasadnienia – traktuje skarżącą w sposób odmienny od instytucji kredytowych, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub które stosują MSSF, oraz od firm inwestycyjnych, które nie posiadają jednocześnie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowej i zarządzają środkami pieniężnymi klientów.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na to, że włączenie do podstawy obliczenia wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych prowadzi do znacznego podwyższenia opłaty bankowej skarżącej za 2022 r.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE ze względu na to, że decyzja ogranicza przysługującą skarżącej swobodę wykonywania działalności w państwie członkowskim, w którym ma ona główny zakład, i to w sposób nieproporcjonalny, oraz dyskryminuje skarżącą w stosunku do firm inwestycyjnych w innych państwach członkowskich, które to firmy posiadają jednocześnie zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowej.
6. Zarzut szósty: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty ze względu na to, że pozwana wyznaczyła skarżącej niewystarczający termin konsultacji w wymiarze zaledwie jedenastu dni roboczych na analizę projektu decyzji oraz na opracowanie stanowiska w ramach konsultacji.
7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty oraz art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na to, że uzasadnienie decyzji nie pozwala skarżącej na stosowne sprawdzenie wysokości jej składki.
8. Zarzut ósmy: naruszenie zasady skutecznej ochrony prawnej w rozumieniu art. 47 akapit pierwszy karty ze względu na to, że brak uzasadnienia nie pozwala skarżącej na odpowiednią ocenę prawidłowości decyzji bądź jej zakwestionowanie.
9. Zarzut dziewiąty (pomocniczo): nieważność podstawy obliczenia według art. 14 ust. 2, art. 3 pkt 11 w związku z art. 5 ust. 1 lit. e), art. 3 pkt 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, jeżeli należy ją interpretować w ten sposób, że zobowiązania powiernicze firm inwestycyjnych, które również posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowych, miały być uwzględniane do celów obliczenia opłaty bankowej, ze względu na naruszenie art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE oraz zasady równego traktowania, art. 16 karty i art. 49 w związku z art. 54 TFUE.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Nordea Kiinnitysluottopankki/SRB

(Sprawa T-431/22)

(2022/C 359/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Kiinnitysluottopankki Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, prawnicy)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2022 r. (SRB/ES/2022/18) łącznie z załącznikami I, II i III w zakresie, w jakim dotyczą one składek *ex-ante* skarżącej;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.